

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่ได้จากการสร้างสมการถดถอยพหุคูณ แบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีนัยสำคัญหรือมีประสิทธิภาพสูงในการทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครครั้งนี้ พบว่า มีกลุ่มตัวทำนาย 5 ตัว จากตัวทำนาย 11 ตัว ที่มีนัยสำคัญในการทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ระดับผลการเรียน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย ระดับชั้นเรียน และความวิตกกังวล

เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร แต่ละปัจจัยแล้วมีประเด็นที่ผู้วิจัยจะนำมาอภิปรายดังนี้

1. ระดับผลการเรียน

ระดับผลการเรียนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอันดับแรกที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (ตารางที่ 12 หน้า 97) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ผลของของการประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับการกำกับตนเองในการเรียน โดยที่ นักเรียนที่ประสบความสำเร็จด้านการเรียนมีผลการเรียนในระดับสูง จะประเมินตนเองในทางที่ดี และรู้ว่าตนเองมีความสามารถที่จะบรรลุมาตรฐานที่ตั้งไว้ให้ได้ ทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ภาคภูมิใจในตนเอง เชื่ออำนาจภายในตน และเรียนรู้ที่จะกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยเหตุผลตามเงื่อนไขของสังคม ความสำเร็จจึงเปรียบเสมือนรางวัลหรือแรงเสริมที่ทำให้บุคคลกำกับตนเองให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม (Bandura, 1977: 140-141) ในทางตรงข้าม ถ้านักเรียนประสบความสำเร็จล้มเหลวทางการเรียนหรือมีระดับผลการเรียนต่ำ จะประเมินตนเองในการเรียนไม่เป็นที่น่าพอใจ มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนต่ำ ซึ่งจะนำไปสู่การถดถอยหรือเกิดความสิ้นหวังที่เกิดจากการเรียนรู้ (Learned helplessness) เมื่อผู้เรียนไม่มีความคงทนในการเรียนเพราะคิดว่าถึงอย่างไรตนเองก็จะทำไม่ได้ดี ในกรณีนี้นักเรียนจะไม่กำกับตนเองในการเรียน (Zimmerman, 1989) นอกจากนั้น การกำกับตนเองในการเรียนสามารถวัดได้จากระดับผลการเรียนหรือคะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Grolnick and Ryan, 1989) ดังนั้น ระดับผลการเรียนจึงสามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนได้ ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Printric and De-Groot (1990) และ Malpass (1994) ที่พบว่า การกำกับตนเองในการเรียนเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

ได้ดีที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Shapley (1993) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะใช้กลยุทธ์กำกับตนเองในการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะใช้กลยุทธ์ที่ไม่ใช้กลยุทธ์กำกับตนเองในการเรียน

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอันดับที่สองที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (ตารางที่ 12 หน้า 97) ซึ่งให้เห็นว่าวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีการกำกับตนเองในการเรียน เนื่องจาก การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย พ่อแม่จะแสดงความรักและส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการคิด ตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง พ่อแม่จะอธิบายเหตุผลในการส่งเสริมหรือห้ามมิให้ทำสิ่งต่าง ๆ นักเรียนจะได้รับความสะดวกในการกระทำสิ่งต่าง ๆ พ่อแม่จะให้เหตุผลในการฝึกนิสัย ให้การชมเชยมากกว่าการลงโทษ การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะทำให้เด็กมีความเป็นตัวของตัวเอง เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น มีเหตุผล มีความอดทนในการทำงาน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีลักษณะมุ่งอนาคตและมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบปัจฉิม, 2520: 28-34) จากลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ดังกล่าวจึงเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีการกำกับตนเองในการเรียน ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Grolnick and Ryan (1989) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้อิสระ มีความสัมพันธ์กับการกำกับตนเองในการเรียน และผลการศึกษาซ้ำ Baumrind (1967, 1971 อ้างถึงใน ดุษฎี โยเหลา, 2535: 44) ก็พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับลักษณะพึ่งตนเอง หารวมดี การควบคุมตนเอง และการให้ความร่วมมือ

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบอิตาเลียน

การอบรมเลี้ยงดูแบบอิตาเลียน เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญลำดับที่สามที่สามารถทำนายการกำกับตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (ตารางที่ 12 หน้า 97) ซึ่งให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบอิตาเลียนเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมการกำกับตนเองในการเรียน เนื่องจาก การอบรมเลี้ยงดูแบบอิตาเลียน พ่อแม่จะคอยควบคุมดูแลความประพฤติ ความคิด ทศนคติและความรู้สึกโดยตรง พ่อแม่จะออกคำสั่งให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรฐานของสังคม วัฒนธรรม หรือห้ามมิให้ประพฤติออกนอกกรอบการยอมรับ ถ้าเด็กไม่ปฏิบัติตามก็จะถูกลงโทษ การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้พ่อแม่นอกจากจะคอยควบคุมดูแลพฤติกรรมเด็กแล้ว พ่อแม่ยังคอยควบคุมการเรียนหนังสือ การอ่านหนังสือ การทำการบ้านต่าง ๆ ทำให้เด็กมีความ

ตั้งใจในการเรียนหนังสือ ไม่นำเวลาไปใช้ในทางที่ไม่เป็นประโยชน์ เด็กจึงมีเวลาในการใช้กลวิธีกำกับตนเองในการเรียน ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย จึงช่วยส่งเสริมให้นักเรียนกำกับตนเองในการเรียน ดังที่ Pumroy (1966) กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตยว่า ปิตามารดาประเภทนี้มักจะกระตุ้นบุตรให้มีความสามารถเกินธรรมชาติ และยิ่งชอบเร่งรัดบุตรให้พัฒนาไปเร็วกว่าอายุ ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กในประเทศไทยของคุชฎิ โยเหลา (2535: 44) ซึ่งพบว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้กฎเกณฑ์ที่เข้มงวด จะมีการควบคุมตนเองสูง

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นพบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตยซึ่งเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่มีความแตกต่างกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียน สามารถอธิบายได้จากแนวความคิดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก (Intrinsic and Extrinsic Motivation) ของ Deci (1971 cited in Deci et.al., 1991: 325-346) ที่นำไปสู่การกำกับตนเอง (Self-Determination) เขาได้อธิบายกระบวนการภายใน (Internalization) ว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลเปลี่ยนการกำกับตนเองจากสิ่งเร้าภายนอกเป็นการกำกับตนเองภายใน การอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตยเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมการกำกับตนเองจากภายนอกหลังจากนั้นนักเรียนก็จะใช้กระบวนการภายใน (Internalization) เปลี่ยนการกำกับตนเองจากสิ่งเร้าภายนอกเป็นการกำกับตนเองภายใน ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตยจึงเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนได้

4. ระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญลำดับที่สี่ ที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (ตารางที่ 12 หน้า 97) ซึ่งเห็นว่า ยิ่งนักเรียนอยู่ในระดับชั้นที่สูงขึ้น จะยิ่งมีการกำกับตนเองในการเรียนสูงขึ้น เนื่องจากการกำกับตนเองเป็นผลมาจากการสะสมการเรียนรู้ทางสังคม การเจริญเติบโตทำให้เด็กมีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้น รู้จักขอบเขตการกำกับตนเองเพิ่มขึ้น มีเหตุผลมีความสามารถในการเรียนรู้ได้มากขึ้น และมีทักษะในการใช้กลวิธีกำกับตนเองในการเรียนมากขึ้น จึงเป็นลักษณะที่พัฒนาขึ้นตามระดับชั้นเรียน ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zimmerman and Martinez-Pons (1990) ที่พบว่า นักเรียนเกรด 11 จะใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียนมากกว่านักเรียนเกรด 8 และนักเรียนเกรด 8 จะใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียนมากกว่านักเรียนเกรด 5 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของ Rosenbaum (1980) ซึ่งพบว่า อายุเป็น

ตัวแปรทำให้บุคคลมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองเพิ่มขึ้น และจากงานวิจัยของ Englander (1986) ซึ่งพบว่าเด็กที่มีอายุแตกต่างกัน มีการควบคุมตนเองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอายุที่เพิ่มขึ้น ทำให้เด็กควบคุมตนเองได้มากขึ้น

5. ความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญลำดับที่ห้า ที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (ตารางที่ 12 หน้า 97) โดยที่ความวิตกกังวลจะส่งผลกระทบต่อการทำกับตนเองในการเรียน ซึ่งหมายความว่า นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงจะส่งผลทำให้นักเรียนมีการกำกับตนเองในการเรียนต่ำ เนื่องจากความวิตกกังวลจะมีผลกระทบต่อบุคคลในด้านความคิด ความจำและการรับรู้ กล่าวคือความวิตกกังวลจะทำให้เกิดความผิดปกติเกี่ยวกับความคิด ได้แก่ความคิดในทางลบ ระบบความคิดถูกรบกวน สับสน หมกหมุ่น ย้ำคิด การตัดสินใจช้า ไม่มีบทบาทในการแก้ปัญหา ความสนใจลดลง ขาดสมาธิ ฯลฯ ความผิดปกติเกี่ยวกับความจำ ได้แก่อาการหลงลืม ความสามารถเกี่ยวกับความจำลดลง และมีความผิดปกติเกี่ยวกับการรับรู้ (Goldberger, 1982) ซึ่งมีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลไปขัดขวางกระบวนการเมตาคอกนิชัน (Metacognition Process) โดยเฉพาะกระบวนการควบคุมพฤติกรรม ดังที่ Kuhl (1982) พบว่า คะแนนการควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวล ดังนั้นความวิตกกังวล จะไปทำลายการใช้กระบวนการควบคุมกระบวนการเมตาคอกนิชันและไปขัดขวางการตั้งเป้าหมายระยะยาว ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Malpass (1994) ที่พบว่า ความวิตกกังวลมีผลทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อการกำกับตนเองในการเรียน Hillgard and Wigfield (1984) พบว่า นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูง จะรายงานการทำกับตนเองในการเรียนต่ำกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล ที่พบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบกับกระบวนการเมตาคอกนิชัน การใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียนและการควบคุมความพยายาม (Benjamin, Mckeachie, Lin and Holinger, 1981; Culler and Halahan, 1960; Tobias, 1985 cited in Printrie and De-Groot, 1990)

สำหรับปัจจัยที่ไม่มีอำนาจการทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ เนื่องจากอัตรา T ไม่สูงและไม่มีความสำคัญพอที่จะเข้าสู่สมการถดถอยพหุคูณ มี 6 ปัจจัยคือเพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครอง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ เขาวนปัญหาและสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม แต่ละปัจจัยมีประเด็นที่ผู้วิจัยจะนำมาอภิปรายดังนี้

1. เพศ

เพศเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัยที่พบว่าเพศหญิงจะมีการกำกับตนเองในการเรียนมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ ของเพศชายและเพศหญิงในอดีต เช่น การถูกอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ การปฏิบัติที่ได้รับจากสังคมรอบข้าง ในปัจจุบันนี้ทั้งเพศชายและเพศหญิงได้รับการปฏิบัติที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีสิทธิเสรีภาพอย่างเท่าเทียมกัน นอกจากนี้ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ทั้งเพศหญิงและเพศชายมีแรงจูงใจภายใน ทำให้มีการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาที่ชัดเจนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการกำกับตนเองในการเรียน จึงทำให้การกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน ดังนั้นตัวแปรเพศจึงไม่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนได้

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครอง

การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครได้ เนื่องจากเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ทำให้เด็กไม่รู้จักตนเอง ไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ไม่ได้ทำตามที่ต้องการ หรือทำอะไรด้วยตนเอง พ่อแม่คุ้มครองป้องกันให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ทำให้เด็กไม่เป็นของตัวเอง ชอบพึ่งพาผู้อื่น มีความอดทนน้อย ตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ได้ ไม่มีลักษณะความเป็นผู้นำ เด็กที่พ่อแม่ให้ความคุ้มครองมากเกินไป จะทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง คอยหวังแต่จะพึ่งพาคนอื่นทำให้ความเป็นคนที่ขาดความกล้าที่จะเผชิญอุปสรรคหรือความยากลำบากในอนาคต (ละม้ายมาศ ตรีศักดิ์ และจรรยา สุวรรณทัต, 2510) นอกจากนี้เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมักจะมีคามวิตกกังวล ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งไปขัดขวางการกำกับตนเองในการเรียน กล่าวคือบุคคลที่มีความวิตกกังวล เนื่องจากความรู้สึกที่ไม่มั่นคงทางจิตใจมีแนวโน้มเกิดจากการได้รับความรักแบบปกป้องมากเกินไป (Hurlock, 1974: 224)

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เป็นปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครได้ เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ไม่สนใจไม่ให้ความรัก ไม่เอาใจใส่ ไม่ให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น วิจารณ์ตำหนิและลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเด็กทำผิด ทำให้เด็กรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความอบอุ่น รู้สึกว่าตนเองถูกเกลียดชัง และปล่อยปละละเลย ทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากมาย และเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พบมากในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ มีหลักฐานงานวิจัยจำนวนมากที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในระดับสูง เพราะเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ ทำให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามอำเภอใจ และไม่ให้ความช่วยเหลือแนะนำจนทำให้เด็กรู้สึกว่าตนเองได้รับความเกลียดชังจากพ่อแม่ ถูกทอดทิ้งทั้งทางกายและทางจิตใจ จนทำให้เด็กขาดที่พึ่ง เด็กไม่อาจช่วยเหลือตนเองได้ (Coville et.al, 1960: 60-61) นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์กับลักษณะทางอารมณ์และบุคลิกภาพ เช่น ความคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อโกรธ ไม่เป็นตัวของตัวเอง ขาดจุดมุ่งหมายในชีวิตมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และก้าวร้าว (Berk, L.K.; 1991: 568; Faw, T. and Belkin, G.S., 1989: 387 อ้างถึงใบ คุษฎี โยเทศา, 2535: 44)

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ

การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ เป็นปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครได้ เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ เป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยินยอมให้เด็กแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ตามใจปรารถนา โดยไม่ต้องทำตามกฎเกณฑ์ แม้กระทั่งผิดก็ไม่ได้รับโทษ พ่อแม่ปล่อยตามใจโดยไม่มีการให้คำแนะนำที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาพ่อแม่จะยอมจำนนต่อเด็ก การที่พ่อแม่จำนนต่อเด็กในทุกเรื่องเพราะพ่อแม่เข้าใจว่าเด็กต้องการความรัก ความอบอุ่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาบุคลิกภาพที่สมบูรณ์ พ่อแม่จึงปล่อยให้เด็กพัฒนาไปตามธรรมชาติด้วยความรัก แต่ความรักอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการพัฒนา ดังที่วินเทีย บุญประกอบ (2522: 83) กล่าวว่า ถ้าจะพิจารณาด้วยเหตุผลแล้ว เด็กต้องการทั้งสองอย่าง คือ เขาต้องการความเป็นตัวของตัวเอง เพื่อพัฒนาเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในขณะที่เขากลับเขาต้องการขอเขตเพื่อกลุ่มเมฆเขาให้ดำเนินให้ถูกทางและเหมาะสม ฉะนั้นการตามใจเด็กมากเกินไปจะเป็นผลเสียแก่เด็ก การตามใจเด็กต้องมีขอบเขตที่เหมาะสม มิฉะนั้นแล้วเด็กจะเรียกร้องเอาตามใจปรารถนา นอกจากนั้นเด็กที่ได้รับการอบรม

เลี้ยงดูแบบที่มีลักษณะไม่มั่นคง ฟังตนเองได้น้อย และควบคุมตนเองได้น้อย (คุชฎี โยเทลา, 2535 : 17)

5. เชาวน์ปัญญา

เชาวน์ปัญญาเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zimmerman and Martinez-Pons (1990) ที่พบว่านักเรียนที่มีเชาวน์ปัญญาสูงจะมีการใช้กลยุทธ์กำกับตนเองในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีเชาวน์ปัญญาปกติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เชาวน์ปัญญาหรือความสามารถทางสมองโดยทั่วไป ที่ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบ The Standard Progressive Matrices ซึ่งเป็นแบบวัดองค์ประกอบทั่วไป (g-factor) การที่นักเรียนมีเชาวน์ปัญญาสูงหรือมีเชาวน์ปัญญาปกติ ไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้ว่านักเรียนจะมีการกำกับตนเองในการเรียน ทั้งนี้อาจจะขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการกำกับตนเองในการเรียน ถ้านักเรียนมีเชาวน์ปัญญาสูงแต่ขาดเป้าหมายในการเรียน ก็จะทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน นักเรียนก็จะไม่กำกับตนเองในการเรียน ในทางตรงกันข้ามแม้ว่านักเรียนจะมีเชาวน์ปัญญาต่ำกว่า แต่ถ้านักเรียนคนนั้นมีเป้าหมายในการเรียน จะทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนและมีการกำกับตนเองในการเรียน ดังนั้นตัวแปรเชาวน์ปัญญาจึงเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนได้

6. สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม

สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แม้ว่าสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมเป็นปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่จะมีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในสภาพสังคมของกรุงเทพมหานคร การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ทุกคนมีโอกาสที่จะรับรู้ได้ไม่แตกต่างกัน ตลอดจนทุกคนอยู่ในสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา มีสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มากมาย นักเรียนเห็นตัวอย่างรุ่นพี่ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง นักเรียนไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมระดับใดก็จะมีการกำกับตนเองในการเรียนไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมในระดับสูง พ่อแม่มีการศึกษา และรายได้สูง อาจจะไม่มีความกดดันหรืออาจจะมีความใจจนเสียคน หรืออาจจะอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ หรือปล่อยปละละเลย ในทางตรงกันข้ามนักเรียนที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมในระดับต่ำ พ่อแม่มีการอบรมสั่งสอนลูกอย่างมีเหตุผลและ

อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ดังนั้นตัวแปรสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมจึงเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายการทำกับตนเองในการเรียนได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย